

три дѣня, следъ ката бѣхъ хваналъ слѣпока. — Тука нашитѣ селяни те смѣтатъ за магьосникъ.

— Какъ така!

— Така! Бѣха се събрали днеска у дома и най-подробно взеха да ме разпитватъ какъвъ си, съ какво се занимавашъ, отгдѣ си дошълъ, защо ловишъ змии; следъ това ми казаха, какъ си уловилъ слѣпока. Какъ си далъ да те ухапе за прѣста и нищо не ти станало, а пъкъ нашия Стойчко, казватъ тѣ, като го ухапа змия за крака, цѣлъ се поду. Азъ ги увѣрявахъ, че подуване може да стане само отъ ухапване на пепелянка, — а тѣ се смѣятъ: нима ние, казватъ, не знаемъ и се споглеждатъ. Какъ така, простъ човѣкъ да го ухапи слѣпокъ и да се подуе: а на него нищо да не му стане! Какъ мислите, не е ли магьосникъ? Чудятъ се и се маятъ, а пъкъ бабитѣ изъ село брѣвятъ, че и да не е магьосникъ, трѣбва нѣкои „такива думи да знаешъ!“

— Какви думи?

— Такива думи, съ които се бае и превръща отровата на змиитѣ въ безвредна. Ето, напр. въ с. М. има една баба, която бае за зжбъ, а пъкъ ти баешъ за ухапване отъ змия.

— Поздравявамъ те, — смѣешкомъ повтори приятеля ми — нѣма какво да се каже, ти разпрѣсна суевѣрието на нашитѣ селяни!

Макаръ че мислѣха така, азъ не изгубихъ надежда да разкажа на селянитѣ, какво нѣщо сж змиитѣ.

Презъ това време азъ бѣхъ успѣлъ да уловя още нѣколко змии, между които имаше и пепелянки. Моятъ слѣпокъ толкова свикна съ мене, че азъ си играехъ съ него, както искахъ. Но всѣкога, когато се доближеше другъ нѣкой, той се свиваше на